

Того дня, коли о. Григорій приїхав до Самбора, післав о. Ясинецький за Копачем, аби по бюрі зайшов до нього.

Остап анї трохи не зчудував ся. Він угадав, що тут ходить про якусь лекцію, бо саме було се в другій половині серпня.

— Ну, як проживаєте, господине судіє? До вас у мене дуже пильне діло.

— Чим можу служити? — питає Копач.

— Та що ви такий церемонїст стали? Чому не сїдаєте? — гукнув старий басом. — Ще не знаєте, хто кому буде служити. Приймете ще одну лекцію?

Сї слова вимовив він так, що не чути було питання, хиба приказ.

— Чому, може-б іще й прийняв.

— Нема жадного "може", лише треба приймати, бо тут іде про мого старого колегу і приятеля.

— Хиба-ж його вчити? — запитав Остап жартом.

— А то славно! — засьміяв ся старий. — Ви й пожартувати вмієте не аби як. Та жарт на бік. Мій колега має дочку в пятій класі, а треба її приготувати, аби за рік зложила вступний іспит до симінарії...

— Отче професор, всьо для вас зроблю, але не жадайте від мене неможливого. Я жадної дівчини не беру ся вчити.

— Господине гофрат-! Сим разом зробіть для мене виїмку, се дівчина з доброго дому і дуже здібна....

— Отче катехите, я раз в житю вчив одну панночку, що була в класі першою, то мало мене не змучила. Подумайте, я мусів її вчити навіть віршів на память. По місяці я подякував їй, хоч платили десятку. Було таке, що не я її, лише вона мене пильнувала і не випустила, поки я не навчив її деклямувати. Розумієть ся, що я навчив ся скорше ніж вона... Приходилося одурити.

— До чого се говоренє!- Я вам кажу, що ся не з таких. Дівчина пильна, з розумом, конець-кінців уважайте, що ся справа як би моя власна...

Остап знав старого добре, що йому відмовити значило: обидити його. Отже пристав покищо на пробу, а по місяці мав рішити ся, чи зможе з тою якоюсь зробити вступний іспит до семінарії, чи ні.